Parcă a fost ieri...

— Şi totuşi sînt 10 ani de atunci... Ni se încredinţase misiunea de a organiza o şcoală sportivă. Era, fireşte, o noutate pentru toată lumea. Ni se părea greu de definit profilul unei asemenea şcoli. Şi, pe deasupra, noua şcoală n-avea nici sediu — era subordonată Liceului „Matei Basarab" — nici echipament, nici bază sportivă. Acum 10 ani şcoala sportivă reprezenta mai mult un simbol..."

...Astfel şi-a început amintirile prof. Romulus Spirescu, *actualul director-adjunct al* Şcolii sportive nr. 2, *unul dintre cei ce au pus bazele primei instituţii de învăţămînt de acest fel în Capitală. Şi, cu pasiunea ce l-a caracterizat întotdeauna, cu recunoscuta-i capacitate organizatorică, cu puterea sa de a-şi convinge colegii de sensul şi de utilitatea acestei instituţii de învăţămînt menite să pregătească neîntrerupt schimbul de mîine al performanţei noastre sportive (ulterior „şcoala" avea să devină un laborator al rezultatelor înalte) al a [illegible]şti să învingă multe dificultăţi, inerente începutului, să impună ideea ca atare.*

Evocarea de care am amintit a fost făcută cu prilejul sărbătoririi unui deceniu de activitate a prof. Romulus Spirescu şi a unora dintre primii săi colaboratori la şcoala sportivă, profesorul Francisc Spier şi profesoarele Aurelia Necşulescu-Bunea, Valeria Pascal şi Adriana Florescu.

Francisc Spier *s-a afirmat încă din primii ani de activitate ca un foarte priceput antrenor. El a pus bazele handbalului masculin la Şcoala sportivă nr. 2, a contribuit la creşterea multor sportivi de certă valoare,* printre care Gaţu, Florea şi Niţă. *Fostul jucător a reuşit să transmită, cu multă... adresă, elevilor lui tehnica uneia dintre disciplinele sportive care au adus ţării mari satisfacţii.*

Aurelia Necşulescu-Bunea *a călăuzit în gimnastică paşii multor tinere pe drumul perfecţionării. O serie de gimnaste pregătite de ea, ca de pildă* Olga Gheorghe *şi* Claudia Pandelescu, *lucrează azi la categoria maestre. Echipele de care s-a ocupat această inimoasă profesoară-antrenoare s-au situat, în ultimii 5 ani, pe locuri fruntaşe în concursurile republicane ale şcolilor sportive.*

Valeria Pascal *s-a afirmat cu voleibalistele ei în majoritatea competiţiilor republicane pentru junioare.*

Adriana Florescu *s-a dovedit o vrednică antrenoare de baschet. Este profesoara care a dat lotului reprezentativ sportive ca* Anca Demetrescu, Doina Alboteanu şi Elena Ghiţă

Profesori, antrenori, dar — în primul rînd — educatori ai tinerei generaţii.

— Paralel cu creşterea performanţei — *mărturisea prof.* Florescu, am urmărit îmbinarea activităţii sportive cu învăţătura. La mine în secţie toate fetele au înţeles necesitatea acestui principiu. Poate, tocmai de aceea n-am sportive cu „probleme" la carte. Cînd vreuna dintre ele întîmpina greutăţi, o ajutam personal, o meditam. Nu o dată am făcut acest lucru. Astăzi, mă pot mîndri cu faptul că elevele mele au ajuns ingineri, medici, profesori, economişti. Altele mi-au urmat exemplul, devenind profesoare de educaţie fizică...

Principiul armonizării sportului cu învăţătura a stat permanent în atenţia conducerii Şcolii sportive nr. 2. Aplicarea lui cu rigurozitate, cu exigenţă, a sporit faima şcolii, a atras tot mai mulţi părinţi, care vedeau în această instituţie de învăţămînt şi un important factor de educare a copiilor lor.

— De cînd frecventează şcoala sportivă — *a ţinut să sublinieze, la una din consfătuirile cu părinţii,* Maria Bunea, *muncitoare la Filatura românească de bumbac,* copilul meu s-a transformat mult în bine. Aproape că nu-l mai recunosc. A devenit disciplinat şi ascultător, nu-şi mai neglijează lecţiile. Mulţi mă întreabă: ce s-a întîmplat cu Mircea?...

Asemenea reflecţii veţi întîlni consemnate în toate procesele verbale ale consfătuirilor pe care Şcoala sportivă nr. 2 le organizează periodic cu părinţii, cu profesorii diriginţi, cu directorii de şcoli. Legătura familie-şcoală de bază-şcoală sportivă a constituit un alt element dominant care a favorizat succesul noii instituţii. Şi, prin extindere, prin generalizare, drumul ascendent al tuturor şcolilor sportive din ţară, astăzi peste 50 la număr.

Momentele de evocare subliniate de profesorii sărbătoriţi au o valoare deosebită. În special pentru profesorii mai tineri ai şcolii, pentru cei aproape 100 de profesori care activează aici. Ascultîndu-i pe cei 5 colegi, ei şi-au întărit convingerea că fără pasiune, fără entuziasm, fără sacrificii chiar, nu s-ar fi putut ajunge la situaţia plină de perspective de azi, cînd Şcoala sportivă nr. 2 funcţionează cu peste 3 500 de elevi şi, mai ales, cînd ea se află în fruntea şcolilor de acest fel din ţară. Da, dăruirea de care au dat dovadă aceşti profesori-pionieri *este demnă de laudă, exemplară. Ea* se cere transmisă şi următoarelor generaţii *de „dascăli", pentru ca* rezultatele viitoare să se înscrie în „catalogul" autenticelor performanţe, să fie în concordanţă cu condiţiile optime create.

Cu acelaşi prilej, a fost inaugurat un alt sediu al şcolii, corespunzînd cerinţelor noii „vîrste" sportive. Mîini harnice l-au îmbrăcat, cu dragoste, în haine de sărbătoare...

TIBERIU STAMA
NEAGOE MARDAN

Trei dintre foştii elevi ai Şcolii sportive nr. 2 din Bucureşti:
Sus — atletul Dan Hidioşanu, recordman european de juniori la 110 m.g. (91,4 cm) cu timpul de 13,6.
Mijloc — baschetbalista Anca Demetrescu (cu balonul), multiplă internaţională şi componentă a echipei campioane, Politehnica Bucureşti.
Jos — Cristian Gaţu, unul dintre cei mai valoroşi handbalişti din generaţia actuală, component al „7"-lui României, care a ocupat locul I la turneul mondial pentru tineret din Olanda.

Voleiul îşi îmbogăţeşte biblioteca

Aproape în replică (surprinzătoare şi plăcută), la scurt timp după ultima noastră recenzie, editura de cărţi sportive ne oferă un nou volum dedicat voleiului. Sportul acesta popular îşi merită cu prisosinţă biblioteca personală.

Autorii noii cărţi, intitulată simplu „Jocul de volei", sînt două cadre didactice universitare (care-şi disimulează cu prea multă modestie prenumele pe copertă): conferenţiarul N. Murafa şi şeful de lucrări Şt. Stroie, ambii de la catedra de jocuri sportive a Institutului de cultură fizică. Titlurile lor academice se cer însă adăugate unei bogate experienţe la toate eşaloanele instruirii sportive (de la postura de jucători la aceea de antrenori). Avem, aşadar, încă înainte de a parcurge filele cărţii, garanţia autenticităţii învăţăturilor transmise prin intermediul unui volum de 250 de pagini. Fără a mai vorbi de competenţă!

Cuprinsul cărţii ne pune în faţa unui eşafodaj exhaustiv, căruia cu greu îi poţi reproşa vreo fisură. Amatorul de volei, jucătorul şi, mai ales, antrenorul vor găsi descrieri şi detalii minuţioase privind caracteristicile jocului, tehnica, tactica şi problemele de antrenament. Caracterul ştiinţific al lucrării (în care se evită rigiditatea) este confirmat de sistematizarea materialului, de rigoarea expunerii, de folosirea unei terminologii consecvente, lipsită de echivocuri.

Ţinînd seama de intenţia autorilor de a prezenta un fond larg de exerciţii complexe şi originale, lucrarea este dens ilustrată, cu fotografii demonstrative, cu secvenţe de chinogramă, cu scheme clare, pe care semnele convenţionale sugestive le fac lesne de descifrat. În acest fel, însuşirea elementelor tehnico-tactice este mult uşurată. Autorii au desfăşurat multă fantezie (în cel mai bun sens al cuvîntului) la recomandarea şi descrierea aparatelor ajutătoare în procesul de pregătire a jucătorilor.

Cu totul remarcabilă în volum este nu numai generalizarea experienţei româneşti şi a celei din ţările cu un volei avansat (deci prezentarea unor soluţii confirmate), ci şi încercarea de a trasa tendinţele în domeniile respective. Un joc relativ tînăr, în permanentă efervescenţă novatoare, impune în mod necesar tratarea în perspectivă. Ceea ce autorii au înţeles cu naturaleţă, fiind ei înşişi creatori în acest sens.

Este adevărat că volumul nu se citeşte, ci se pretează mai curînd la studiu, ipostază pe care, de altfel, o recomandăm. Recunoştinţa beneficiarului — raportată la efortul depus de autori — va fi, oricum, egală.

Încheind lectura cărţii (prefaţată cu justificată mîndrie de rectorul şi şeful de catedră al celor doi autori, prof. univ. Leon Teodorescu), rămîi cu sentimentul încurajator al consacrării şcolii româneşti de volei, investitură cu caracter teoretic de care excelenta practică a acestui sport în ţara noastră avea nevoie.

VICTOR BĂNCIULESCU

P. S. Cu riscul de a stîrni repetat supărarea editurii, trebuie să menţionăm şi de astă dată inconsecvenţa (acum mai puţin supărătoare) în tratarea titlului lucrării. Pe coperta exterioară, cartea se cheamă „Volei" (ceea ce se potriveşte caracterului cuprinzător al cărţii), dar pe coperta interioară apare titlul „Jocul de volei"!

ÎN DISCUŢIE — SĂNĂTATEA PUBLICĂ

În contextul vieţii contemporane, cînd întreaga sferă a vieţii sociale tinde către intensificarea proceselor de mecanizare şi automatizare, se evidenţiază tot mai mult schimbarea raportului dintre munca fizică şi cea intelectuală în favoarea celei din urmă. În echilibrarea acestei situaţii, educaţia fizică poate interveni eficient.

Pentru a dezbate efectul profilactic şi terapeutic al exerciţiilor fizice, al mişcării în general, numeroşi cercetători, teoreticieni şi practicieni s-au întîlnit zilele trecute la Craiova, în cadrul unei consfătuiri metodico-ştiinţifice. Tema abordată, *„Influenţa practicării educaţiei fizice asupra sănătăţii cetăţenilor şi a creşterii capacităţii lor de muncă"*, şi cele 11 lucrări susţinute au subliniat încă o dată importanţa activităţilor recreative şi a celor sportive.

În dorinţa de a valorifica esenţialul, prezentăm sub forma unei „mese rotunde" părerile cîtorva participanţi despre unele probleme destul de neclare pînă acum.

— Ce noutate structurală apare în activitatea de educaţie fizică şi sport a maselor?

Prof. E. CHERTES (şef adjunct al Comisiei sportive din Consiliul Central al Uniunii Generale a Sindicatelor).

— La prima vedere, practicarea *exerciţiilor fizice şi a sportului* pare a fi o preocupare personală. În realitate, însă, educaţia fizică a maselor şi activităţile sportive constituie astăzi un fenomen social. Pentru o mai bună orientare, trebuie să facem de la început distincţie între *educaţia fizică a maselor şi sportul de masă.* Prima activitate urmăreşte obişnuirea oamenilor muncii şi tineretului cu practicarea sistematică a exerciţiilor fizice, în scopul dezvoltării fizice, a întăririi sănătăţii, a recreării şi petrecerii în mod util şi plăcut a timpului liber, folosindu-se mijloace atractive care nu necesită aparate, instalaţii şi cunoştinţe speciale: plimbările, excursiile, turismul, cicloturismul, schiul, gimnastica de inviorare etc. *Sportul de masă* reprezintă o treaptă mai înaltă, care presupune posedarea unui bagaj elementar de deprinderi motrice şi cunoştinţe tehnice, tactice şi de regulament, strict necesare practicării unui sport. Aceasta înseamnă o activitate în care trebuie să fie prezent elementul de întrecere, lucru ce impune o continuitate în pregătire şi în competiţii, unul din scopuri fiind depistarea şi afirmarea elementelor talentate. De asemenea, este important, pentru o treaptă intermediară, să se organizeze *centre de iniţiere* pe întreprinderi, instituţii şi la sate, fără însă ca acestea să aibă orientarea centrelor de antrenament.

— Ce au de rezolvat ca primă urgenţă educaţia fizică şi sportul de masă?

Conf. univ. M. EPURAN (prorector la I.C.F.):

— Pînă nu de mult, se absolutizaseră unele forme ale educaţiei fizice a maselor, deşi ele nu se dovediseră prea eficiente. Astăzi, datorită schimbării ritmului de producţie şi a procesului de învăţămînt, „statutul" activităţilor de recreare şi reconfortare a oamenilor muncii şi a tineretului trebuie modernizat. Este necesar să se iniţieze *studii monografice* asupra diferitelor profesiuni, iar formele şi mijloacele să fie selectate după particularităţile solicitărilor fizice şi intelectuale. În egală măsură, să se ţină seama de tradiţiile existente pe profesii şi zone geografice. Vreau să semnalez, de asemenea, nevoia elaborării unei *metodologii specifice* acestor activităţi, pentru a nu fi confundată cu predarea educaţiei fizice în învăţămînt sau în lecţiile de antrenament sportiv.

Prof. V. LUDU — preşedinte al Cabinetului metodico-ştiinţific din regiunea Braşov:

— În mod normal, trebuie să pornim la construirea piramidei cu.. grădiniţele. Aşa cum este organizată acum „mişcarea" cu cei mai mulţi preşcolari, ei nu pot să îndrăgească această activitate, nu simt în ea un izvor al sănătăţii. Bine ar fi *dacă* s-ar orienta gustul copiilor şi către sporturile individuale (atletism, înot, patinaj, schi), *dacă* s-ar mări numărul terenurilor în grădiniţe şi şcoli (la oraşe şi sate), *dacă* s-ar acoperi şi încălzi mai multe bazine de înot, *dacă* s-ar majora procentul curţilor bituminizate din şcoli (care iarna pot fi transformate uşor în patinoare) etc. În plus, *dacă* la copii s-ar îmbina mişcarea cu muzica, efectele ar fi miraculoase.

Dr. V. CATINA (medic la Dispensarul regional pentru sportivi Timişoara).

— Cuceririle tehnice actuale pot avea ca o consecinţă deprinderea omului modern cu sedentarismul. De aci, urmările lui nocive asupra organismului. În epoca actuală trebuie să se lichideze cu lecţiile de educaţie fizică improvizate în clase, pe culoare sau în curţi impracticabile. Baza materială, dacă, într-un fel, satisface sportul de performanţă, ea nu răspunde încă cerinţelor în sportul de masă.

Asist. T. CORNEIŞAN (Universitatea Cluj).

— Pentru mărirea eficienţei activităţilor fizice ale studenţilor, noi am renunţat la mişcările simple (ridicări, coborîri, rotări de braţe etc.) şi am trecut la *exerciţii cu îngreuiere,* folosind extensoare, gantere, haltere, în săli special amenajate la facultăţi sau în cămine. Rezultatele sînt mult mai bune, simţindu-se influenţa acestor exerciţii în întărirea sănătăţii şi dezvoltării fizice a studenţilor.

— Cine să se ocupe practic de educaţia fizică a maselor şi cum se poate rezolva ea în noua panoramă urbanistică?

Prof. RODICA SIMIONESCU (metodist principal al Consiliului ştiinţific C.N.E.F.S.).

— În primul rînd, nu prin mărirea suprafeţelor spaţiilor verzi (care te invită la odihnă pasivă), ci printr-un raport echitabil cu *spaţiile pentru amenajarea unor terenuri simple în cartiere* (care vor putea favoriza odihna activă). Pe aceste baze sportive să se asigure un caracter continuu activităţilor fizice şi totodată un program accesibil populaţiei. Pe de altă parte, de această muncă trebuie să se ocupe *cadrele de specialitate şi cele voluntare,* cărora le revine sarcina de a organiza desfăşurarea acestei activităţi complexe. Să nu se uite că o astfel de muncă cere necondiţionat *iniţiativă, pricepere* şi *pasiune.* Lucrătorii din acest sector trebuie să devină motorul angrenării maselor în practicarea sistematică a exerciţiilor fizice — ca parte integrantă a pregătirii multilaterale a omului societăţii noastre socialiste.

★

Cunoscînd acum, în noua conjunctură, cadrul organizatoric şi conţinutul educaţiei fizice şi al sportului de masă, este necesar ca factorii care răspund de această activitate folosind în special rezultatele anchetei efectuate de lector univ. Elena Firea — de la I.C.F. — cu privire la „folosirea timpului liber al oamenilor muncii", să asigure o ritmicitate şi o căutare creatoare de noi forme, care să meargă în pas cu necesităţile vieţii moderne.

C. RADUŢ